

- Александар ВУЧИЋ је у Вашингтону овековечио историјски догађај његовог историјског уништавања свега што су србски родољуби стварали преко 1500 година, тј. дуже од 15 векова. Он је отишао у Вашингтон да с шћиптарским представницима преговара као с представницима легитимне државе. Оно што је започео својим ангажовањем као први потпредседник Владе за усвајање Резолуције од 13.01.2013.г., наставио као председник Владе и Председник Републике, све потпунијим прихватањем шћиптарских представника, институција и аката са Косова и Метохије за легитимне: акте и представнике суверене независне државе, Александар ВУЧИЋ је у Вашингтону потпуно потврдио и јасно нам рекао да он није, не може и неће да буде председник Републике Србије по њеном Уставу и по вољи народа.
- Све што је Александар ВУЧИЋ потписао противно Резолуцији Генералне скупштине Уједињених Нација АЕС-10/L.22 од 21. 12. 2017. г. и Резолуцији њеног Савета безбедности 1244 од 10.06.1999.г., и све што је супротно Уставу Републике Србије, је ништавно и неважеће (чланови 16 и 194 Устава).
- Александар ВУЧИЋ је својим противуставним деловањима потврдио оправданост, легалност и легитимност једногласних одлука окупљеног народа пред Домом Народном скупштином 11. и 18 јула и 14. септембра о.г. да га случајно окупљени народ, као случајни узорак народа, разрешава функције, положаја и дужности председник Републике Србије.
- Александар ВУЧИЋ је својим противуставним деловањима потврдио оправданост, легалност и легитимност (члан 118 Устава) Одлуке и Захтева Народне иницијативе Народној скупштини да га разреши функције, положаја и дужности председник Републике Србије.
- Александар Вучић мења смисао, појам, значај уставне институције РЕФЕРЕНДУМ да би се изиграо уставни захтев седмог става члана 203 Устава.
- Александар Вучић самовољно, као потпуно ненадлежно лице (члан 112 Устава), објављује, и то пре завршетка утврђивања коначних резултата, а на основу 16% гласова бирача од укупног броја бирача, који су гласали "ДА" на гласању 16.01.2022.г. да су они донели „референдумску одлуку“ да се мења део Устава који се односи на наше судство. Узурпирао је дужност Републичке изборне комисије. Противуставно преузима њене надлежности и права.
- Александар Вучић, у својству противуставног двоструког председника Републике и политичке странке, Српске напредне странке, припрема предлоге закона и њих, преко посланика из те странке, који чине више од 2/3 народних посланика и предлог изгласавају за закон, проглашава за закон. Примери су нови Закон о референдуму и народној иницијативи и нови Закон о избору председника Републике. Противуставно (чланови 99, 112 и 123 Устава) је преузимао надлежности Народне скупштине и Владе.

Александар ВУЧИЋ :

- супротно Уставу (став 1 члана 2 Устава) је самовољно узимао и узима сувереност од народа да би спроводио своја противуставна дела (као што је чинио у Вашингтону 3. и 4. септембра 2020. г.), што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- је прихватио и признао за владајуће органе и руководиоце вође УЋК изабране и постављене мимо Устава Републике Србије и мимо Резолуције СБ УН 1244 за легитимну власт на Косову и Метохији што значи у делу Републике Србије,
- је уништавао и уништава сувереност, независност и безбедност Републике Србије супротно Уставу (Тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика).

Све претходно изложено убедљиво доказује пословну неспособност Александра ВУЧИЋА да буде председник Републике по Уставу.

1.3 Александар ВУЋИЋ, у својству председника Републике Србије, који командује Војсци Србије, се не супротставља шћиптарским злоделима већ прихвата нове њихове «компромисе» и не чини ништа да би се зауставиле њихове отворене оружане ратне претње Србим и Републици Србији

Александар ВУЧИЋ, у својству председник Републике, не користи уставна права и не извршава уставне обавезе да се позивањем на Устав и Резолуцију СБ УН 1244 ангажује у складу са председничком заклетвом у Савету безбедности на заустављању деловања и претњи шћиптарских, („албанских“), терориста, припадника УЋК, а данашњих носиоца шћиптарске окупацијске власти на Косову и Метохији, који су насилним путем, оружаним средствима:

- i. рушили и руше суверенитет, независност и територијалну целину Републике Србије, што је кривично дело (чланови 305, 307 и 308 Кривичног законика),
- ii. настојали и настављају да насилно промене уставно уређење Р. Србије што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),

који

- iii. кршећи правила међународног права, су продирали и продиру у Србију, на Косово и Метохију као и у јужни део осталог дела Србије, из Шћиптарије без држављанства Р. Србије или без одобрења њених власти што је кривично дело (члан 318 Кривичног законика),
- iv. вређају, злостављају, Србе, над њима врше насиља и убиства, угрожавају Србима спокојство и тешко ремете јавни ред и мир што је кривично дело (члан 344 Кривичног законика),
- v. су ускраћивали и ускраћују, одузимају, уставна права Србима што је кривично дело (члан 128 Кривичног законика),
- vi. су одузимали и одузимају слободу кретања Србима што је кривично дело (чланови 132 и 133 Кривичног законика),
- vii. су одузимали и одузимају слободу настањивања Србима што је кривично дело (члан 133 Кривичног законика),
- viii. су принуђавали и принуђују, под претњом приморавају, Србе да се исељавају с Косова и Метохије, што је кривично дело (члан 135 Кривичног законика),
- ix. су злостављали, и злостављају, Србе и вређају њихово људско достојанство, што је кривично дело (члан 137 Кривичног законика),
- x. су применом силе и претњи наносили, и наносе, Србима дубок бол и страховите патње због дискриминације по националној припадности, што је кривично дело (члан 137 Кривичног законика),
- xi. су онемогућили, и спутавају, држављанима Р. Србије да учествују на изборима организованим по Уставу и закону Републике Србије што је кривично дело (чланови 155 и 159 Кривичног законика),
- xii. су одузимали и одузимају имања и куће, проваљују у њих, што је кривично дело (чланови 204 и 206, 1. став члана 219 Кривичног законика),
- xiii. отимају Србима и Српској Православној Цркви земљиште што је кривично дело (члан 218 Кривичног законика),

- xiv. су уништавали и уништавају србска културна и верска добра, споменике, фреске, што је кривично дело (члан 383 Кривичног законика),
- xv. прво су рушили србске духовне светиње а сада их проглашавају за њихове уз пасивност Александра ВУЧИЋА супротно члану 89, тачкама 7. и 10. члана 97 и 4. ставу члана 114 Устава ,
- xvi. неовлашћено се досељују на србска имања и усељују у србске домове што је кривично дело (члан 219 Кривичног законика),
- xvii. неовлашћено прекопавају србске гробове, грубо их оштећују, руше их, што је кривично дело (члан 354 Кривичног законика),
- xviii. подижу грађевинске објекте без грађевинске дозволе Републике Србије на њеној територији, на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 219а Кривичног законика),
- xix. прогоне Србе с Косова и Метохије што је кривично дело (члан 371 Кривичног законика),
- xx. настоје да делимично, или чак потпуно, униште Србе на Косову и Метохији што је кривично дело (чланови 370 и 371 Кривичног законика),
- xxi. су вршили нападе на цивилно србско становништво и његова насеља у току НАТО бомбардовања 1999. године и после њега продужавајући ратно стање на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 372 Кривичног законика),
- xxii. су кршили и крше Србима основна људска права и слободе зајемчене Уставом Р. Србије, Повељом УН и Резолуцијом СБ УН 1244, што је кривично дело (члан 387 Кривичног законика),
- xxiii. су силом и претњама, користећи тешке прилике на Косову и Метохији, доводили и доводе Србе у ропски положај или у њему сличан однос, су им живима одузимали органе, што су кривична дела (чланови 388 и 390 Кривичног законика),
- xxiv. су застрашивали и застрашују србско цивилно становништво на Косову и Метохији, с намером да принуде Републику Србију да их прихвати за легитимне органе власти на Косову и Метохији, потпуно угрожавајући уставне, политичке, економске и друштвене структуре Србије, нападајући на живот, тело и слободу србског цивилног становништва, вршећи отмице србских цивила, уништавајући државне, културне, духовне и јавне објекте, саобраћајни систем, инфраструктуру и опште добро Републике Србије, уништавајући приватну србску имовину угрожавањем живота србског цивилног становништва и проузрокујући огромне привредне губитке Србији; ометају и обустављају снабдевање србског цивилног становништва храном, водом, електричном енергијом, угрожавајући им животе, што су кривична дела (чланови 390 и 391 Кривичног законика).
- xxv. Шћиптари су се добровољно удруживали у терористичку организацију УЋК вршећи кривична дела наведена под i – ххii ради постизања својих неуставних циљева: одузимање Косова и Метохије од Републике Србије и протеривање Срба с Косова и Метохије што је кривично дело (1. став члана 307 и члан 393а Кривичног законика).
- xxvi. Шћиптари јавно објављују да је у току васпостављање Хитлером створене и заштићене нацистичке Велике Албаније поништавајући резултате Другог светског рата.

Шћиптарски терористи и режим у Приштини:

- xxvii. Шире лажи о Србима и Републици Србији, оптужују Србе за недела која Срби нису учинили, распирују и развијају мржњу против Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле,

члановима 1, 18, 19, 23, 25, 49 Устава Р. Србије). То је кривично дело (тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 128, 137 и 387 Кривичног законика).

- xxviii. Прогањају, протерују, превасходно Србе, а и невине људе других националности, врше незапамћени терор над њима, пребијају их и у полицијском притвору, на верској и националној основи их ненаоружане убијају. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 3, 5, 18, 19, 21, 23 - 28, 49 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови, 25, 371 и 387 Кривичног законика).
- xxix. Србе су довели у ропски положај, или у стање слично ропском, у највећем делу Косова и Метохије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 5, 18, 19, 21, 23, 25 - 27 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови, 25, 370, 371 и 390 Кривичног законика).
- xxx. Онемогућавају слободно кретање Србима. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 25, 39 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 132 и 133 Кривичног законика).
- xxxi. Спрећавају слободан повратак прогнаних Срба на своја имања, у своје домове. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 39 и 40 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 132 и 133 Кривичног законика).
- xxxii. Србима одузимају имовину и разарају им домове, уништавају србску породичну баштину. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 40, 58, 59 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 139, 203 и 204 Кривичног законика).
- xxxiii. Отпуштају Србе с посла из националистичких разлога. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 19, 21, 49, 60 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25 и 128 Кривичног законика).
- xxxiv. Користе терористичке методе, незаконито наоружавање, и оружана деловања ради поробљавања Срба и успостављања своје власти у Р. Србији. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 18, 19, 21, 26 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25 и 305 Кривичног законика).
- xxxv. Разарају србске цркве, манастире, гробља и друге србске националне духовне и материјалне вредности. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 18, 19, 21, 23, 43, 49, 58, 59, 89 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25 и 354 Кривичног законика).
- xxxvi. Узурпирају државну, јавну и приватну својину Р. Србије и Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 58, 59, 86, 89 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 203 - 206 Кривичног законика).
- xxxvii. Постављају царинску контролу у сред Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 2, 8, 82 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 305, 307, 308 и 314 Кривичног законика).
- xxxviii. Онемогућавају одржавање слободних и равноправних избора на целој територији Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 8, 18, 19, 21, 52, 54, 82 Устава Р. Србије). Чине кривично дело (чланови 25, 155 и 159 Кривичног законика).
- xxxix. Не признају државна документа Р. Србије, не признају њен суверенитет на целој њеној територији, користе сва средства и методе, непренебрегавајући злодела и злочине, чиме уништавају Р. Србију.

Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 5, 8, 97 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 305, 307 и 308 Кривичног законика).

- xI. Отворили су границу Р. Србије према Албанији за несметан улазак и усељавање страних држављана у Р. Србију без одобрења Републике Србије. То је кривично дело (чланови 25 и 318 Кривичног законика).

Настављају и расламсавају Хитлером заштићену нацистичку политику и деловање на територији Србије против Србског народа и његове државе. Циљ је да Шћиптарски народ буде једини на што већој територији Србије (и на другим деловима Балканског полуострва) и да се ради остварења тог циља Срби истребе. Они то јавно, слободно и с поносом говоре! И с пркосом изазивају власт Р. Србије! То је супротно Уставу Р. Србије и њеним основама (Преамбули, члановима 1-3, 5, 8, 18, 19, 21, 23 - 27, 29, 40, 43, 49, 52, 58 - 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97). То је кривично дело (чланови 25, 218, 306, 314, 344 и 370 Кривичног законика). Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике Србије, то прихвата потпуно одбацујући Преамбулу, члан 8 Устава, и своју председничку заклетву - 4. став члана 114 Устава.

Зар се још сумња у пословну неспособност Александра ВУЧИЋА да буде председник Републике у складу с Уставом?

1.4 Александар ВУЧИЋ не може да командује Војсци Србије

Александар ВУЧИЋ је изјавио: „Ја нисам спреман да гинемо!“

Човек који то изјави не може да командује Војсци Србије чији је сваки војник, сваки официр и сваки генерал положио војну заклетву:

Ја (име и презиме), заклињем се својом чашћу да ћу чувати и бранити независност, сувереност и територијалну целовитост Републике Србије .

Члан 15 Закона о војсци Србије

Задатак Војске Србије је да брани земљу од оружаног угрожавања споља и извршава друге мисије и задатке, у складу са Уставом, законом и принципима међународног права који регулишу употребу силе. (члан 139 Устава). Како она може да извршава овај свој задатак ако лице које јој командује није спремно да погине да би одбранило земљу и народ? Задатак лица које командује Војсци Србије је да са што мање обогачених и убијених војника и официра, и цивила, војска одбије нападача. Непријатељу који оружаном напада земљу и народ највише одговара војска која са својим командантом није спремна да гине ради обране своје земље и свог народа. Александар ВУЧИЋ не може да командује Војсци Србије јер није спреман да погине ради одбране Републике Србије и народа. Та његова изјава доказује да је његова председничка заклетва била неверна, неистинита, неискрена, неверодостојна. Онај ко се кандидује за председника Републике Србије тиме се кандидује и да командује Војсци Србије. То лице пре свог кандидовања треба са собом да рашчисти да ли је спремно или није да погине у одбрани Републике Србије и њеног народа. Својим кандидовањем он тврди да је спреман. И зато је Александар ВУЧИЋ згазио, одбацио, своју председничку заклетву. Он уништава војни родољубиви морал Војске Србије.

Вишеструким одбацивањем своје председничке заклетве (4. став члана 114 Устава) Александар ВУЧИЋ, као проглашени председник Републике:

- је изгубио право да тражи од војника, официра и генерала да поштују своју војну заклетву те он не може да командује Војсци Србије (последњи став члана 112 Устава),
- и
- изгубио је право да контролише рад других органа власти (2. и 3. став члана 4 Устав) те не може да испуњава ту једну од кључних дужности председника Републике.

Александар ВУЧИЋ је показао пословну неспособност да командује Војсци Србије по Уставу и закону.

1.5 Будућност коју нам припрема проглашени председник Републике Александар ВУЧИЋ

Деловања, одлуке и акта, а не његова обећања, показују да Александар ВУЧИЋ нашој деци, унучадима и потомству (свесно или несвесно), као резултат његовог завршетка послова које је започео, као достигнуће отварања Републике Србије ради стварања „Отвореног Балкана“, као наставак садашњег стварног стања на Косову и Метохији, припрема да створи следећу будућност:

- Срби са Косова и Метохије ће моћи да телефонирају својима у осталом делу Србије, док их још и буде, само преко међународног позива јер је сада шћиптарска власт, уз његову сагласност као председника Републике, укинула да и за Косово и Метохију важи позивни телефонски број 381 Србије.
- Хаотично стање са здрављем Срба на Косову и Метохији ће прерасти у њихово губилиште.
- Србе повратнике, ако их још буде, ће прогонити још жешће него до сада.
- Странци ће бити трајни власници водних извора и токова, рудника, земље, шума, и образовања не само на Косову и Метохији већ широм целе Србије. Срби ће у својој земљи бити најамни радници у новоствореном ропском положају.
- Странци ће бити власници обрадиве земље, прехранбених организација и продаје хране и воде. Срби ће бити беземљаша, приморани да раде за минималну надницу. Уништава се безбедност државе и народа.
- Срби и Србија ће бити третирани као геноцидни народ и држава, које је добро стално и неизмерно кажњавати, понижавати и обезвређивати. Срби ће бити, док не ишчезну, у ропском положају под влашћу шћиптарских терориста.
- Срби, док не ишчезну, неће смети да се слободно крећу по многим деловима Србије и за улазак у њих ће морати да пролазе кроз посебне процедуре и да испуњавају посебне услове. Срби ће живети у гетоима. Доказ је текуће стање Срба на Косову и Метохији и противуствани његов гето за Србе под називом „Заједница српских општина“.
- Срби, док не ишчезну, ће морати да се одрекну своје прошлости, биће обавезни да је се стиде и да самосвесно и добровољно себе називају сакати Срби – Сакаби, или у „бољем случају“, ако то „заслуже“ на пример, „Косовари“ (што се сада насилно спроводи на Косову и Метохији) или Шћиптари (што је потпуно насилно спроведено над Србима у Шћиптарији).
- Срби ће морати да се образују и школују по диктату странаца и да се стиде своје националне културе, предања, традиције, историје, језика, све док се њих не одрекну. Тај процес се већ интензивно одвија на Косову и Метохији, а спорије, за сада, и у осталом делу Србије, у основним и средњим школама.
- Срби, док не ишчезну, ће морати да прихвате да су уљези у Србију и да су национална мањина чија права одређују странци који владају Србима и Србијом. Шћиптари о томе неуморно објављују текстове и књиге.
- Срби, док не ишчезну, ће морати да се задовоље бедним надницама да би отплаћивали у недоглед дугове које су садашње власти под његовим руководством и претходне власти направиле. То ће бити нераскидива ропска окови.
- Срби, проглашени за геноцидан и поражени народ, ће морати трајно да буду кажњавани док се потпуно не искорене или претопе у окупаторски народ или у исељенике.

- Докази су истребљење Северних Срба, Балтичких Срба, Полабских Срба, Моравских Срба и свођење Лужичких Срба на свега око 70.000 сада, све у Средњој Европи, и претпање Срба у Хрватској и протеривање из ње, протеривање преко 150.000 Срба с породицама с Косова и Метохије под нацистичком влашћу Велике Албаније, и нови прогон преко 250.000 Срба с Косова и Метохије после НАТО рата против Србије и Црне Горе 1999. г., а и наговештај председника Црне Горе Мила ЂУКАНОВИЋА да је спреман да „колона трактора са Србима крене.“

Последице пословне неспособности Александра ВУЧИЋА да буде председник Републике Србије ће бити трагичне по Србе и Србију ако он буде прихваћен за председничког кандидата.

1.6 Последице противуставних деловања и неиспуњавања уставних дужности председника Републике Александра ВУЧИЋА

Последице његових одбацивања Устава и Резолуције СБ УН 1244 су да Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а делују супротно следећим својим обавезама утврђеним Резолуцијом СБ УН 1244:

1. Да се договорени број полицијског и војног србског особља врати на Косово и Метохију ради очувања србских националних вредности, и на кључне граничне прелазе (Тачка 4 и Тачка 6 Додатка 2 Резолуције 1244).
2. Захтев да ОВК и друге оружане групе косовских Албанаца одмах прекину сва офанзивна деловања и да се усагласе са захтевима за демилитаризовање (Тачка 15 Резолуције 1244).
3. Да се распусте све шћиптарске војне формације (Тачка 9, број 26524 и Тачка 15 Резолуције 1244).
4. Демилитаризовање УЋК и других наоружаних албанских група (Тачка 9, бр. 26524 и Тачка 8 Додатка 2 Резолуције 1244).
5. Да се изабере по Уставу Републике Србије прелазна администрација за Косово (и Метохију) под којом ће народ с Косова (и Метохије) имати суштинску аутономију у оквиру Савезне Републике Југославије, (што значи у оквиру Републике Србије као правног наследника СРЈ) (Тачка 10, став 6 Додатка 1 и тачка 5 Додатка 2 Резолуције 1244), и која ће да створи услове за миран и нормалан живот свих становника (4. став Додатка 1 и тачка 5 Додатка 2 Резолуције 1244). Одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а и свих држава чланица Уједињених Нација да поштују Устав Републике Србије и на Косову и Метохији.
6. Да се омогући Р. Србији да остварује своју сувереност и територијалну целовитост и на Косову и Метохији (Преамбула, 6. став Анекса 1 и тачке 5 и 8 Додатка 2 Резолуције 1244). И одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују Устав Републике Србије и на Косову и Метохији.
7. Поштовање начела суверенитета и територијалне целовитости Савезне Републике Југославије (тј. Републике Србије као њеног правног наследника) (Тачка 8 Додатка 2 Резолуције 1244). И одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују Устав Републике Србије на Косову и Метохији.
8. Да се обезбеди миран повратак свих расељених лица и породица (Преамбула, Тачка 9, број 26525, став 11 тачке 11, 5. став Додатка 1 и тачке 4 и 7 Додатка 2 Резолуције 1244).
9. Да се осигура безбедно слободно живљење и кретање свих држављана Р. Србије по целој територији Косова и Метохије (Тачка 9, број 26530 Резолуције 1244).
10. Промовисање и заштита људских права (став 10 из Тачке 11 Резолуције 1244).
11. Захтеви да све земље у тој области сарађују потпуно у примени свих аспеката ове Резолуције (Тачка 18 Резолуције 1244).

12. Да се одмах прекине са свим насиљем и притиском на Косову (и Метохији) (став 1 Додатка 1 и Додатка 2 Резолуције 1244).
13. Да се спрече стране институције и оружане формације да постављају граничне прелазе унутар територије Р. Србије раздвајајући тако њене делове, и да прете применом војне силе против мирољубивих ненаоружаних држављана Р. Србије који хоће слободно да се крећу по Косову и Метохији, нпр. прелазећи из средишњег дела Србије на Косово и Метохију (6. став Додатка 1 и Тачке 5 и 8 Додатка 2, и Тачка 9/26530 Резолуције 1244).

Резолуција СБ УН 1244 је део правног система Републике Србије (Став 2 члана 16 Устава Републике Србије).

Резолуција СБ УН 1244 обавезује Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују суверенитет и територијалну целину Републике Србије, што они не чине већ делују супротно. Тиме делују супротно Уставу Републике Србије (Став 1 члана 2 и Став 1 члана 8 Устава) и самој Резолуцији СБ УН 1244.

Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а:

14. Не поштују Републику Србију као државу Србског народа и делују супротно њеном Уставу (члан 1 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
15. Уништавају сувереност Републике Србије на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (Преамбула, Став 1 члана 2 и Тачка 1 члана 97 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
16. Подржавају, помажу и штите Шћиптаре у уништавању територијалне целине Републике Србије супротно Уставу Р. Србије (Став 1 члана 8 и Тачка 1 члана 97 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
17. Омогућавају Шћиптарима да противправно заузму србску земљу – Косово и Метохију, што је кривично дело (Тачка (1) члана 218 Кривичног законика) и супротно је Преамбули Резолуције СБ УН 1244.
18. Прихватају шћиптарску градњу без грађевинске дозволе Р. Србије, што је кривично дело (члан 219а Кривичног законика).
19. Спречавају Републику Србију да обезбеди граничне прелазе на Косову и Метохији према Шћиптарији, Македонији и Црној Гори, што је супротно Уставу Р. Србије (Став 2 члана 8 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачка 1. овде).
20. Дозвољавају укидање слободе и људских права Србима на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (чланови 18 – 20 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
21. Допуштају шћиптарску дискриминацију Срба на Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (члан 21 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
22. Пуштају Шћиптарима да уништавају људско достојанство и сам живот Срба на Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (чланови 23 и 24 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
23. Дозвољавају Шћиптарима, да уништавају физички и психички интегритет Срба и да Србе подвргавају мучењу, нечовечном, понижавајућем поступању и кажњавању, да подвргавају Србе недозвољеним медицинским захватима на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 25 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).

24. Омогућавају Шћиптарима да Србе држе у ропском или у положају сличном ропском на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 26 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
25. Омогућавају Шћиптарима да Србима одузимају слободу и личну безбедност на Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (члан 27 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
26. Учествују са Шћиптарима у ускраћивању права свим Србима да се слободно крећу по Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (члан 39 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
27. Не супротстављају се Шћиптарима да нападају Србе у србским кућама супротно Уставу Републике Србије (члан 40 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
28. Спречавају, са Шћиптарима, Србе да остварују своје бирачко право у Републици Србији супротно Уставу Р. Србије (члан 52 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачка 10. овде).

Александар Вучић се не ангажује да се то спречи супротно обавезама Председника Републике (4. Став чланка 114 Устава, 2. став члана 16 Устава и супротно напред наведеним одредбама Резолуције СБ УН 1244. И то доказује пословну неспособност Александра Вучића да буде председник Републике у складу с Уставом.

1.7 Милосрдни анђео Александар ВУЧИЋ

Изгледало је да је Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, показао своју хуманост:

«Држава Србија наставиће да помаже Србима на Косову и Метохији, да обезбеђује њихов економски напредак и наћи ће нове механизме да се обезбеди њихова безбедност и да се обрачуна са криминалом и корупцијом. Срби морају да остану и опстану на својим огњиштима на Косову и Метохији. Не сме да нас буде мање на земљи на којој смо увек живели. Зато ћемо се као држава борити не све начине», поручио је председник Вучић из манастира Бањска. »

«"Najviši interes Srba je mir i ništa drugo sem toga nam nije potrebnije u ovom trenutku. Mir i opstanak i ostanak na vašim ognjištima",

„Ja znam da vi to ne želite, ali ja vas molim da nas pustite da ne koristimo nikakvo oružje. Bolje da ja razgovaram sa Tačijem, da ne znam ko razgovara milion puta sa Haradinajem, nego da i jedan metak bude ispaljen bilo gde“, rekao je Vučić, dodavši da politika Srbije „mora da bude politika mira sa Albancima“.

Србима на Косову је Александар ВУЧИЋ јасно рекао да ће да настави да признаје Хашима ТАЧИЈА за председника противуствано отетих Косова и Метохије и да Срби у тој окупаторској творевини треба да буду мирни, значи послушни и покорни, и да остану на Косову и Метохији без икаквог наговештаја да ће он, као председник Републике Србије, да тражи поштовање Устава Републике Србије и Резолуције СБ УН 1244 на Косову и Метохији!

1.8 Однос Александар ВУЧИЋА као председника Републике према државној граници

«Predsednik Srbije Aleksandar Vučić izjavo je da pravno obavezujući sporazum sa Prištinom, bez kojeg Srbija neće moći da uđe u EU, podrazumeva jasno rešenje pitanja granica.“

"Neće dozvoliti ulaz Srbije u EU bez jasno rešenog pitanja granica. Kako ćemo da ga rešimo, videćemo, narod će na nekom referendumu morati da kaže šta misli o tome", rekao je Vučić. »

«Вучић је, у емисији "Ђирилица" на ТВ Хепи, говорећи о евроинтеграцијама, рекао да Србији "неће дозволити улазак у Европску унију без јасно решеног питања граница". »

при томе није рекао да Устав утврђује у свом члану 8:

Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава.

Нови доказ пословне неспособности Александра Вучића да буде председник Републике по Уставу.

1.9 Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, омаловажава и одбацује историју, прошлост и преамбулу Устава

Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, нас је убеђивао да треба да заборавимо историју, прошлост, те да се ослободимо народног предања, народних митова и легенди, народне и државне традиције, домаће културне заоставштине, да би смо се посветили својој будућности и будућности своје деце. Ово је једна од основа на којој он заснива свој рад и деловање као председник Републике. Та основа је бесмислена.

Колико год Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, и било ко други, наређивао народу да заборави прошлост и историју, то једноставно није могуће. Једноставно зато што све садашње и будуће деловање зависи и заснива се на прошлости и историји, на садашњем стању које је резултат те прошлости и историје. Људско друштво је не само динамички систем, већ и систем с кашњењем, шта више и с памћењем, с меморијом. То може да захтева само тотална незналица или/и лош политичар, политикант, који сматра да је народ имбецилан те да то не схвата или да је он толики страховладар да народ мора да ћути и трпи.

Његов захтев да не спомињемо прошлост и историју на пример руши судски систем јер сва суђења се односе на (не)дела учињена у прошлости. Истовремено, тиме он настоји да спречи да спомињемо његов рад и његова деловања, његова обећања народу, у прошлости до 2000. године, и после његовог поновног доласка у државни врх 2012. године.

Преамбула наглашава дуготрајне историјске темеље државе, а за Републику Србију она то исказује следећим, претпостављамо њему добро познатим, текстом:

«Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности свих грађана и етничких заједница у Србији,

полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима,

грађани Србије доносе

УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ»

Преамбула нашег Устава не само да поштује прошлост и историју већ им даје посебну важност и за народ и за државу и за нашу будућност. Она је темељ Устава и закона. Преамбула има исти значај и важност као и начела Устава и уставне одредбе о људским правима и слободама (члан 203 Устава).

Наведени став Александра ВУЧИЋА и, на основу тог његовог става, његов рад и деловање су супротни Преамбули Устава.

Треба да се уочи да, када Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, настоји да оправда своја противуставна дела, тада он тврди да су претходне власти већ потпуно уништиле Републику Србију, да смо немоћни и да немамо ништа на Косову и Метохији:

»Ми смо све одавно изгубили, данас немамо ништа. А то ништа смо добили 1999, 2004, 2008, а онда смо то потврдили 2010. и 2011. Боримо се да (од Косова) имамо нешто, а не ништа«

Када покушава себе да оправда и заштити онда он узима право да се позива на прошлост и историју и да јој даје највећу важност!

Александар ВУЧИЋ дели одговорност за усвајање противуставне *Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији од 13.01.2013.*

Александар ВУЧИЋ такође дели одговорност за прихватање и спровођење противуставног Бриселског споразума. **Он, као бранилац Устава, закона, људских права и слобода, Косова и Метохије у оквиру Републике Србије, сноси сада сву одговорност за спровођење противуставних одредби Резолуције и Бриселског споразума у дело.**

Под претходним властима Александар ВУЧИЋ подразумева само власти од 2000. до 2012. године. Потпуно свесно, да се не би разматрала његова деловања деведестих година 20. века кад је био у врховним органима власти која је потписала противуставни Кумановски споразум (Решење Уставног суда Републике Србије, Број: IY-97/99 од 25.05.2000. године), а и да се не разматрају његова запаљива бусађијска иступања из тог доба која су непријатељима наше државе и народа служила као један аргумент за неосновано демонизовање Србије и Срба, и за правдање неоправдивих санкција и бомбардовања 1995. и 1999.

Колико су за Александра ВУЧИЋА, као председника Републике, лично важне прошлост и историја показују чињенице да је у Владу довео за саветника једног од главних заговорника за неоправдиво 79-о дневно-ноћно бомбардовање Србије Тони БЛЕРА, друге странце, и да се за та своја ратоборна иступања јавно извињавао Уилијаму Билу КЛИНТОНУ, председнику САД, који је дириговао демонизовањем Срба и бомбардовањем Србије!

Александар ВУЧИЋ се није ни пре тога ни после тога покајао пред нашим народом, није се извинио Србском народу и свим држављанима Републике Србије. То је један од показатеља како и колико он, као председник Републике, поштује сувереност Републике Србије, људска права, слободе и достојанство држављана Републике Србије, гарантована Уставом (чланови 1, 2, 18 и 23 Устава).

Откуд и откад Република Србија има (једина од свих југословенских република) аутономне покрајине и то две?

Устав ФНРЈ од 31.01.1946. у другом ставу свог члана 2 уводи да Народна Република Србија има у свом саставу *Аутономну покрајину Војводину и Аутономну косовско-метохијску област*. Иако Устав СФРЈ из 1963 нигде не спомиње аутономне покрајине, ипак су оне утврђене у Уставу СР Србије из 1963.: *Аутономне покрајине Војводина и Косово*. Устав СФРЈ из 1974. утврђује у свом члану 2 да у оквиру СР Србије постоје *Аутономне покрајине Војводина и Косово*. Устав Републике Србије из 1990. у свом члану 6 дефинише да у Републици Србији постоје *Аутономна покрајина Војводина и Аутономна покрајина Косово и Метохија као облици*

територијалне аутономије. То је прошлост, то је историја. Наследили смо је. Она је утицала битно да у садашњем Уставу Републике Србије пише:

Република Србија има Аутономну покрајину Војводину и Аутономну покрајину Косово и Метохија. Суштинска аутономија Аутономне покрајине Косово и Метохија уредиће се посебним законом који се доноси по поступку предвиђеном за промену Устава.

2. став члана 182 Устава

Ово илуструје потпуни бесмисао његовог захтева, као председника Републике, да заборавимо прошлост и историју. Својим игнорисањем историје и прошлости Србског / Србског / српског народа Александар ВУЧИЋ одбацује Устав Републике Србије и на тај начин. Још један доказ његове пословне неспособности да врши функцију председника Републике у складу с Уставом.

1.10 Непријатељ државе и Александар ВУЧИЋ као председник Републике

Повеља Уједињених Нација је саставни део правног система Републике Србије (2. став члана 16 Устава). У Повељи УН се недвосмислено, јасно, утврђује:

1. Савет безбедности, кад год је целисходно, користи такве регионалне споразуме или агенције за принудну акцију под својим руководством. Али, без одобрења Савета безбедности, неће по регионалним споразумима нити преко регионалних агенција бити предузета ниједна принудна акција, изузев мере против сваке непријатељске државе као што су оне дефинисане у ставу 2 овог члана, предвиђених у складу са чланом 107 или у регионалним споразумима усмереним против обнављања агресивне политике било које такве државе, све док Организација не буде могла, на тражење заинтересованих влада, да преузме на себе одговорност за сузбијање нове агресије такве државе.

2. Израз »непријатељска држава« како је употребљен у ставу 1 овог члана примењује се на сваку државу која је у току другог светског рата била непријатељ било ког потписника ове Повеље.

Глава VI, члан 53 Повеље УН

(масном црном бојом делове текста нагласио писац овог текста).

Знамо које су државе биле непријатељске према Краљевини Србији и Краљевини Југославији, према Србији и Србском народу, у 1. и 2. светском рату, следствено. То зна и проглашени председник Републике Александар ВУЧИЋ. Сада је потписао Закон о војној сарадњи са СР Немачком! Без сагласности народа!!!

Да ли иједна од тих нама непријатељских држава није признала противуствано прокламовано шћиптарски окупрано Косово и Метохију за самосталну државу? Да ли иједна од њих поштује Устав Републике Србије, Повељу УН и Резолуцију СБ УН 1244?

Ниједна!

Под руководством власти СР Немачке, хитро су то прихватиле и признале нама, по претходној дефиницији УН, непријатељске државе: Турска, Шћиптарија (Албанија), Аустрија, Хрватска, Бугарска, Мађарска, наравно СР Немачка.

Власти СР Немачке, не само да су успеле да увуку власти нама традиционално савезничких народа и држава: САД, Велике Британије и Француске у свој непријатељски однос према Југославији, Србији и Србском народу, већ су успеле да постану заштитници обнављања шћиптарске фашистичко - нацистичке окупације, отимања, србске територије, поробљавања, и прогона или истребљења Србског народа на Косову и Метохији. Да би то оправдали пред својим народима организовали су под руководством председника САД Уилијама

КЛИНТОНА, незапамћену пропаганду засновану на лажима против Срба и Србије, што му је било предочено у јавном писму 20.12.1998. г., и уз асистенцију премијера Велике Британије Тони БЛЕРА.

Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике недавно прогласио војни споразум С. Р. Немачком!

То је драстично поништавање резултата из 1. и 2. светског рата! То је велико омаловажавање невиних жртава и свих бораца против Хитлеровог нацизма! То је издаја тих војника, официра, старешина савезничких војски! Толика да је неприхватљива и да захтева мобилисање свих антифашистичких, антинацистичких, антирасних људи, удружења, странака, власти, држава широм планете да се заштите резултати 1. и 2. светског рата ради очувања мира, ради човечности, људских права и слобода. Србски народ, Република Србија и Република Српска су опет стављени у ситуацију да будемо једна од искри те борбе на Балкану. Искористимо сва расположива мирнодопска легитимна средства (Устав Републике Србије, Повељу УН, Резолуцију СБ УН 1244, међународне мирнодопске уговоре) да та борба успе. Она почиње ослобађањем Косова и Метохије од шћиптарске окупације и његовим очувањем у оквиру Републике Србије. Србија не може ни да жели да то започне док је Александар ВУЧИЋ Председник Републике СРБИЈЕ.

Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, одбацује да поштује сва та мирнодопска легитимна средства да би самовољним вођењем противуставне политике Републике Србије задовољио све захтеве и прохтеве ових непријатељских власти држава Републици Србији и Србском народу! Он тиме поништава сву борбу савезничких народа и Србског народа против нацизма и фашизма, борбу за своју слободу, за очување своје територије и за независност своје државе. Тако је то када он одбацује прошлост и историју.

1.11 Неоснована обећања и тврђења Александра ВУЧИЋА као председника Републике

Од 1945. године до 1980. године је народу обећавана боља, «светла», будућност». Ми већ деценијама, од маја 1980. године, живимо у тој будућности. Сада Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, гарантујете бољу будућност ако прихватимо његову борбу за «компромис» да не би неко «добрио све, а неко ништа» и да Србија бар «нешто добије» јер «немамо ништа», како нас он убеђује. Зашто нас у то убеђује? Зар је то дужност, зар је то право председника Републике и човека који командује Војсци Србије? Није! Тиме он жестоко делује супротно председничкој заклетви, супротно Уставу (4. став члана 114 Устава). Тако он уништава свеопшти морал у нашој држави и у нашем народу.

Тврђење Александра ВУЧИЋА, као председника Републике, да «немамо ништа» на Косову и Метохији је његово јавно признање да је он нас толико упропастио да «немамо ништа» на Косову и Метохији и да је одлучио да, пошто «немамо ништа» на Косову и Метохији, онда треба да одустанемо од одбране и повратка Косова и Метохије у уставни систем Републике Србије! Рекло би се да је веома храбар кад ово чини ако се не би знала страна подршка њему да нас овако срозава и уништава као и када се не би разумело да Народна скупштина и Уставни суд не извршавају своју прву уставну обавезу (3. став члана 4 Устава) да контролишу рад председника Републике.

Човек који то тврди не може и не треба да буде, и није легитимни председник Републике Србије.

То тврди Александар ВУЧИЋ експлоатишући углед, достојанство, ауторитет, моћ председника Републике Србије, поверење народа у институцију председника Републике Србије.

Зар Србија тражи да ишта добије што није њено или на шта нема право?

Не.

Србија и Србски народ, ми не тражимо да ишта добијемо, већ не прихватамо да нам се одузимају земља, природна богатства, слобода, људска права, сва национална заоставштина, рушење породице, отимање деце, , да нам се намећу германизовање и хрватизовање. Опредељења Србског народа и осталих држављана Републике Србије су записана у Уставу Републике Србије.

Он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике не подржава народни предлог да се Републици Србији исплати ратна одштета за материјалну штету нанету НАТО агресијом 1990., а за моралну штету нанету лажима и демонизовањем Срба и за убијање невиних људи. Захтевамо да се светској јавности изнесе истина да нити смо били агресор нити смо били геноцидни нити јесмо.

Србија и Србски народ захтевају да се поштују Повеља УН, Резолуција СБ УН 1244 и Устав Републике Србије, њена територија Уставом одређена и Резолуцијом СБ УН 1244 призната, људска права и слободе њених држављана на тој територији која укључује Косово и Метохију као свој нераздвојиви део.

Срби су били ослободили своју древну престоницу Драч. Велике западне силе су је потом поклониле Шћиптарима, који су касније добили и Скадар. Срби су то заборавили.

Он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике одбацује истину да су Срби Шћиптарима пружали уточиште од диктатуре Енвер Хоџе. Комунистичка партија Југославије (КПЈ) им је отворила границе Југославије из Србије, Црне Горе и Македоније. Шћиптарски дошљаци су постајали одани њени чланови. Шћиптари су имали сва права као и остали држављани Србије и (ДФР, ФНР, СФР и СР) Југославије. Није било проблема између Срба и Шћиптара док међу Шћиптарима нису почели њихови политичари да организују протесте против државе и народа који су им пружили гостопримство. Захтевали су своју републику у Југославији, независну од Србије. Тражили су је од Јосипа Броза; обећао им је, тврдили су. Изводили су појединачне терористичке акције против невиних Срба. Претили су Србима смрћу ако не напусте своје домове, ако им их не продају. Све чешће и организованије. Без казни. И све чешће су тврдили да немају довољно права. Ругова је Папи обећао да ће Западу ставити сво рудно благо Косова и Метохије на слободно коришћење ако им се обезбеди да владају Косовом и Метохијом слободно (вршећи злочине ради протеривања Срба).

Уследиле су санкције Србији и Црној Гори, «Олуја», «Бљесак», бомбардовања Србског народа 1995. и 1999. САД су у кратком року изградиле војну базу «Бондстил» на територији Србије. Без одобрења Србије и/или УН. Заштита шћиптарским терористима. Шћиптари успоставише своју власт на Косову и Метохији мимо Устава Републике Србије захваљујући Кумановском споразуму и Резолуцији наше Скупштине! Сада сматрају да је Косово и Метохија заувек њихова земља. Настављају да освајају југ Србије. Траже све до Ниша и Рашку. Наша власт је чинила неоправдиве уступке Шћиптарима, под руководством председника Броза, Милошевића, Тадића, Николића, њега: Александра ВУЧИЋА, као потпредседника или председника Владе и Ивице ДАЧИЋА.

Чиме то он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, гарантујете да ће Шћиптари у будућности поштовати Републику Србију, њен Устав, њен конститутивни Србски народ и његове националне вредности и наслеђе ако он прихвати не само садашње стање на Косову и Метохији створено злочинима над Србима и Србијом, већ и новим уступцима? Новим компромисима? Ничим!

Ако бисмо прихватили његов бесмислен захтев да заборавимо прошлост онда не бисмо били у стању да схватимо и сагледамо циљ Шћиптара: освајање целог јужног дела Србије, као што су прелили велики део Македоније, а не само Косова и Метохије. Оно што чине на Косову и Метохији и у Македонији није чак ни прошлост. Одиграва се свакодневно. Упркос томе, он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, настоји да нас убеди да је за нашу будућност и будућност наше деце добро да прихватамо нове

«компромисе». То је чак и против Резолуције. После сваког компромиса у коме смо се одрицали свога и давали га Шћиптарима они су тражили и траже, захтевају, нове уступке, нови «компромис».

Зна се где је граница томе, где је граница између Шћиптарије и Србије: Јуничка планина, Паштрик, Коритник. Она је утврђена и међународно призната.

1.12 Александар Вучић као председник Републике уништава брак, породицу

Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике објавио, у току потписивања овог документа, да морамо да прихватимо једнополни (а зашто, кад се већ предлаже изопачавање појма и институције брака, не и трополни?) брак «да бисмо следили напредак и цивилизацијски развој Европске Уније», како нам је он објаснио Он одбацује уставно утврђени миленијумски појам брака да је то заједница двоје разноплних људи: мушкарца и жене. Основни циљ брака је стварање поРОДице (чланови 62 и 66 Устава).

Брак, породица, је основна ћелија друштва и државе. Материнство, очинство, родитељство, је једна од најплеменитијих обавеза и најискренија, потпуна, алтруистичка љубав. Једнополни брак то исмева, подвргује руглу, циља да уништи. За једнополну заједницу двоје (или више?) људи треба утврдити друго име и статус, а не *брак* или *ПОРОДица*. Тај нови противустановни захтев председника Републике Александра ВУЧИЋА је биолошки, друштвени, државни и морални канцер. То је само по себи и за себе довољан разлог да он треба што пре да буде уклоњен с положаја председника Републике Србије његовим разрешењем мирнодопским начином уставним поступком. Народном иницијативом се тражи да Народна скупштина изврши своју уставну обавезу (члан 118 Устава) да га разреши без даљег одлагања мирнодопски по Уставу.

1.13 Александар Вучић противустановно одређује председника Народне скупштине

Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике јавно био објавио да ће Ивица ДАЧИЋ бити нови председник Народне скупштине. Александар ВУЧИЋ је и тиме противустановно преузео и самовољно присвојио ингеренције, надлежност, право и слободу другог државног органа, у овом случају Народне скупштине и народних посланика да бирају председника Народне скупштине:

Народна скупштина, већином гласова свих народних посланика, бира председника и једног или више потпредседника Народне скупштине.

Председник Народне скупштине представља Народну скупштину, сазива њене седнице, председава њима и врши друге послове одређене Уставом, законом и пословником Народне скупштине

Члан 104 Устава

Додатни доказ пословне неспособности Алееександра ВУЧИЋА да буде председник Републике у складу с Уставом.

2. Лични докази самог Александра ВУЧИЋА да он не може да положи искрену, верну, одану председничку заклетву

Председничка заклетва је последњи уставни (и законски) услов (4. став члана 114 Устава) да изабрани кандидат за председник Републике може да ступи на ту дужност и да буде легитиман председник Републике Србије.

Александар ВУЧИЋ се јавно, усмено и писмено, заклео народу на Уставу, а Српској православној цркви и Богу на Мирослављевом јеванђељу да ће *све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању*

људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности.

Сваким својим противуставним делом, чином, актом и сваким својим неизвршавањем уставних дужности Александар ВУЧИЋ је све дубље и дубље одбацивао, омаловажавао, газио, своју председничку заклетву, деловао супротно њој и утврђивао свој статус нелегитимног председника Републике, односно узурпатора функције, дужности и полжаја председника Републике. Непрекидно је све јасније и изразитије доказивао своју неспособност да извршава дужности и функције председника Републике у складу с Уставом. Лично је сам доказивао и вишеструко доказао да он не може да положи искрену, верну председничку заклетву.

ДОКАЗ ТВРЂЕЊА ПОД 3.

3. Сам је дозволио да његово име противуставно носи једна прихваћена изборна листа.

У својству председника Републике Александар ВУЧИЋ је дозволио да сада изборна листа: „АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ – Заједно можемо све“ носи његово име. Остале изборне листе су доведене у подређени статус, а та листа је добила привилеговани статус. Делује супротно 1. ставу члана 21 Устава да смо сви једнаки пред Уставом и законом. Противно том ставу члана 21 Устава он делује на рушењу демократије; владавине права, социјалне правде и људских права супротно члану 1 Устава и као председник Републике одбија да се повинује Уставу чиме руши 2. став члана 3 Устава да власт мора да се повинује Уставу. Још дубље делује против члана 1 Устава и против члана 111 Устава да председник Републике изражава државно јединство. Александар Вучић довољно доказује своју пословну неспособност да буде председник Републике по Уставу.

Пошто је изборна листа „АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ – Заједно можемо све“ већ прихваћена за изборе народних посланика с његовим именом зато он не може да буде кандидат за председника Републике. Својим дозвољавањем да једна изборна листа носи његово име он је доказао да подржава једну изборну листу. Зато он не може да испуњава основну дужност и функцију председника Републике утврђену чланом 111 Устава да председник Републике изражава државно јединство Републике Србије нити може да положи искрену, одану, веродостојну председничку заклетву према 4. ставу члана 114 Устава. Александар Вучић тиме још снажније потврђује своју пословну неспособност да буде председник Републике по Уставу.

ДОКАЗ ТВРЂЕЊА ПОД 4.

4. Други став новог Закона о избору председника Републике је неприменљив

У Закону о избору председника Републике део који се односи на изборно право држављанина Републике Србије да буде биран за председника Републике и на његову пословну (не)способност подразумева (члан 112 Устава и 4. став члана 114 Устава), да то значи пословну (не)способност да то лице извршава дужности, функције, председника Републике утврђене Уставом (и законом који је у складу с Уставом: члан 194 Устава).

Лице делимично лишено пословне способности може да бира председника Републике и да буде бирано за председника Републике ако суд решењем о делимичном лишењу пословне способности није утврдио да је неспособно да врши изборно право.

2. став Закона о избору председника Републике

Закон о избору председника Републике нигде у свом тексту не утврђује:

- ни ко је овлашћен да поднесе захтев суду за оцену пословне (не)способности лица да буде председник Републике у складу с Уставом,
- ни који суд је меродаван да оцени да је лице пословно (не)способно.

У Републици Србији од свих судова само је Уставни суд надлежан да оцењује уставност и законитост рада и дела, аката, председника Републике на основу члана 118, 1. става члана 166, тачке 6 члана 167 Устава. У

горњем одељку 1.0 је показано да су Уставном суду биле подношене иницијативе да оцени уставност и законитост рада, деловања и аката председника Републике Александра Вучића. Уставни суд је одбијао да прихвати те иницијативе својим актима: ИР – 35/016 од 10.06.2016. г., ИР – 43/2017 од 19.10.2017. г., ИР – 77/2017 од 17.01.2018. г. ИР – 51/2018 од 28.08.2018.г., Уж – 2018/2017 од 19.11.2018.г., ИР – 34/2019 од 23.08.2019.г., Су број: 24/278 од 21.05.2020. г. и Су број: 445/1 од 7. децембра 2020. године. Основни разлози су били да појединац није овлашћено лице да подноси те иницијативе и да Уставни суд није надлежан да по таквој иницијативи делује већ једино на захтев Народне скупштине.

Народна скупштина је Закон о избору председника Републике донела 04.02. 2022.г. Председник Народне скупштине је 03.03.2022.г. расписао изборе за председника Републике. Свега месец дана после усвајања Закона о избору председника Републике у Народној скупштини. Закон о избору председника Републике је суштински изгласала већина од 180 народних посланика Српске напредне странке чији је противуставни председник Александар ВУЧИЋ. Он је у својству председника Републике Указом прогласио тај Закон за важећи. Све то доказује следеће:

- 2. став Закона о избору председника Републике је неприменљив.

- 2. став Закона о избору председника Републике је донет и ступио је на снагу свега месец дана пре расписивања избора за председника Републике. Његовом применом се спречава подношење приговора Републичкој изборној комисији на њено решење да прихвата најављену кандидатуру Александра ВУЧИЋА за председника Републике. То је пример како се Александру ВУЧИЋУ додељују посебне привилегије и повластице што потврђује излагање у тачки 1.0. Њима се делује супротно следећим члановима Устава:

Пред Уставом и законом сви су једнаки.

1. став 21. члана Устава

Република Србија је држава српског народа и свих грађана који у њој живе, заснована на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима.

1. члан Устава

Владавина права је основна претпоставка Устава и почива на неотуђивим људским правима.

Владавина права се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону.

3. члан Устава

Људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно се примењују.

1. став 19. члана Устава

Јемства неотуђивих људских и мањинских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права.

20. члан Устава.

Двоструко председништво, државе и странке, Александра ВУЧИЋА траје стално од тренутка његовог полагања заклетве и инаугурисања. Оно му је омогућило да себи потпуно подреди Народну скупштину и да


утиче на рад и других државних органа (Уставног суда и Републичке изборне комисије) експлоатишући углед и ауторитет институције председника Републике. Он је одузео сувереност од народа. То забрањују 2. став 2. члана, 3. члан, 1. став 6. члана и 115. члан Устава:

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.
2. став 2. члана Устава

Нико не може вршити државну или јавну функцију која је у сукобу са његовим другим функцијама, пословима или приватним интересима.
1. став 6. члана Устава.

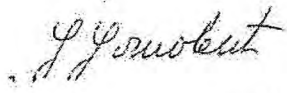
Председник Републике не може обављати другу јавну функцију или професионалну делатност.
115. члан Устава


ПОТПИСНИЦИ:


1. Љубомир Т. Грујић,

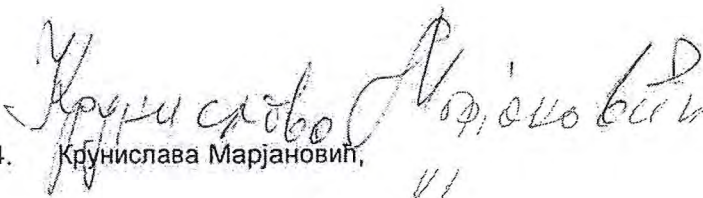
6. Јелена Јошовић

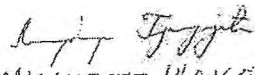

2. Душан Стојановић,

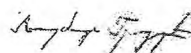

7. СИЛВАНА АРСЕНИЈЕВИЋ

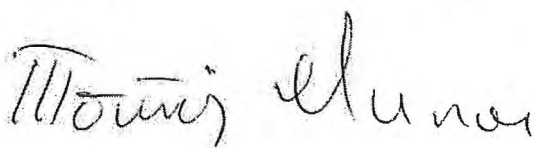

3. Ксенија Бундало,

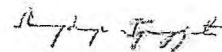
8. ПРОФЕСОР ДР НАДА КОСТИЋ,


4. Крунислава Марјановић,


9. МИЛИВОЈЕ ШАКОТА,


10. ГОРДАНА КАЊУГА МИЉУЛИЋ,


Шопер Милан



Б. ТОТА, Милан